

Paraules d'arena

Verònica Chulià
Camilo José Cruz
Marc Monzó
Francesc Adrià Oliver
Aurora Peña
Pau Perpiñán

Uetra
nova

bromera

L'ENCÀRREC

Les obres d'art, les deixalles humanes i, en general, qualsevol mostra artística, pateixen els efectes del pas del temps. Des del moment que algú naixia o pintava inconscientment una obra d'art, les anomenades obres històriques, començaven a exposar-se als efectes del temps. Hi ha molta gent que, la majoria de les vegades de manera anònima, les recupera per a la resta del món i fa d'això la seua vida. Un d'ells sóc jo.

Pensarós en les meues coses, quasi adormint-me al seient del meu despatx, no vaig sentir els trucs que el meu ajudant Walter Höllerer feia a la porta, però quan me'n vaig adonar, ja era al meu costat.

—Doctor Guichonnet, professor. El director del museu us crida.

Vaig alçar la vista i vaig veure —gairebé a 5 cm de mi— la cara de por d'en Walter. Walter era un alemany del nord alt i corpulent, de pèl ros i ulls blaus. Devia tindre uns vint anys i de caràcter era molt amable, però també molt tossut. Era un bon estudiant, el meu preferit.

Vaig començar a caminar pel passadís dels despatxos del MAHM (Museu d'Art i Història Medieval), un nou museu instal·lat a Barcelona. Era un edifici gran de

cinc plantes: tres de museu i dos de despatxos, sales, etc. Encara que també, sota terra, hi havia un laboratori per si calia fer alguna cosa que ho requerira. Era un edifici pràcticament de vidre, però amb uns tocs clàssics. Vaig arribar al despatx del director i no sé per què vaig retrocedir un parell de passes per veure el cartell de dalt del la porta on posava: «director, Joel Boncasal». De sobte em vaig espantar i vaig repassar tot el temps que havia passat allí, però no hi vaig trobar res i em vaig espantar un poc més; vaig obrir la porta:

–Bon dia, Jean Pierre –va dir–. Com estàs? Entra, hem de parlar.

Era un despatx grandíssim, amb tres prestatgeries i una taula al mig, on ell seia i des de la qual es dedicava a espantar la gent cada vegada que cridava algú. Vaig anar a seure en una cadira però, com l’havien construït feia ben poc i encara no estava acabat de moblar, no n’hi havia. Així doncs, em vaig quedar dempeus.

–Bon dia, Joel –vaig respondre–. Què vols de mi?

–D’això et parlaré ara; doncs, resulta que et volia ací, perquè... resulta... com dir-ho... que hem trobat runes càtares prop del lloc on vas nàixer i ens han recomanat que tu te’n faces càrrec; per tant, què me’n dius?

–Ddoncs, d’acord!

De sobte vaig veure la cara d’alegria del director. Com que vaig tindre un problema a la meua ciutat, no s’esperava que acceptara l’encàrrec. Vaig eixir del despatx i em vaig veure reflectit al mirall del passadís. Ací estic,

d'alçada mitjana, pèl llis de color marró, ulls verds i ni gaire corpulent ni gaire prim. Vaig agafar l'ascensor i en arribar a la meua destinació, m'estava esperant en Walter per saber què havia passat:

–Què, com ha anat?

–Bé, me'n vaig cap el meu despatx perquè ens n'anem a França. Quedem a l'aeroport del Prat a les cinc i mitja.

Vaig entrar al meu despatx i vaig veure el dossier amb dos bitllets d'avió a Lió i un dossier per llegir durant el vol (cosa que no hi faria). Vaig eixir del despatx, de l'edifici, i vaig entrar al garatge que hi havia darrere del museu per arregar el meu cotxe, un Audi A6 platejat que m'havia regalat el museu. Vaig pujar-hi, vaig arrancar i me n'aní tan ràpid com vaig poder.

Després de recórrer mig Barcelona, vaig arribar a la meua casa de l'avinguda Diagonal. És una casa gran, però no en excés, decorada amb mobiliari modern, gens clàssica. Ja a la meua habitació i assegut al llit em va vindre al pensament si no hauria sigut millor no acceptar aquest encàrrec; però el que està fet, fet està. Així doncs, vaig sospirar, vaig agafar la maleta que comencí a omplir: una camisa per ací, uns pantalons per allà, ...i així fins que la vaig emplenar. Ja tenia la maleta feta.

Vaig eixir de casa sense oblidar-me el dossier, parí un taxi i vaig demanar al taxista que em duguera a l'aeroport.

Ja eren les cinc i mitja quan hi arribàrem. El primer que vaig veure va ser Walter esperant-me a la porta d'Eixides amb les maleta a la mà:

–Bona vesprada, Walter, estàs preparat per anar cap a França?

–Sí, professor, hoestic.

–Doncs anem-hi, que l'avió deu estar a punt d'eixir.

I això vam fer: facturàrem les maletes, passàrem el control de documentació, pujàrem a l'avió i quinze minuts més tard es va enlairar.

Vaig mirar Walter i vaig veure com començava a posar-se roig, semblava nerviós. Per tant, li vaig dir:

–Walter, et passa alguna cosa, tens por de volar?

–No professor, és perquè aquest és el meu primer viatge de treball i estic neguitós perquè no sé què fer.

–No has de fer res, tu només has de treballar de manera tan professional com t'he ensenyat i fas sempre.

Walter es va tranquil·litzar i jo vaig tancar els ulls i em vaig adormir fins a Lió, on em vaig començar a sentir com a casa. Després de molt de temps sense necessitar-lo, ara hauria de desempolsar el meu francès.

–Passatgers, hem arribat a l'aeroport de Lió. Ja poden eixir de l'avió.

Així doncs, Walter i jo (mig adormit) vam abandonar l'avió i vam esperar en un banc de l'aeroport que isqueren les nostres maletes, les quals van eixir al mateix moment que un xofer que hi arribava, que ens va dir:

–Bon dia, senyors, són vostés del MAHM?

–Sí, som nosaltres –vaig respondre.

–Doncs acompanyen-me.

Vam arribar al cotxe (un Mercedes dels bons), vam deixar les maletes al portaequipatges i vam entrar al cotxe. El xofer va arrancar.

Després de quinze minuts dins del cotxe, vam arribar a una mansió, en l'entrada de la qual posava: Françoise Bretôn. «No és possible», vaig pensar, i se'm va escapar un crit:

–El meu cunyat, és el meu cunyat.

–Qui és què? –va dir Walter.

–Françoise Bretôn, que és el meu cunyat.

–I què? No crec que... Oh, nooo!

–Exactament, Walter, el meu cunyat és un dels principals sospitosos de l'assassinat de la meua germana, la qual cosa va provocar aquell problema amb el meu poble que va fer que me n'anara a Barcelona.

–Vols que tornem enrere?

–No, ja tenia ganes d'enfrontar-me a aquest maleït.

Així que va aparcar el cotxe, jo vaig eixir decidit a estomacar Françoise, però em vaig adonar que amb agressions no faria res; així doncs, vaig tornar cap al cotxe i vaig agafar les maletes, quan Walter les agafava. Ja podíem entrar en casa i allí estava, indiferent, plantat a l'entrada, Françoise Bretôn:

–Maleït sigues. Què vols de nosaltres? Per què ens has dut ací? –vaig dir-li.

–Doncs us he dut ací perquè necessitem un bon restaurador i, si a més a més, és historiador com tu, millor.

—Ja no puc confiar en tu, però és un treball, i un treball s'ha de fer. Així doncs, porta'm a la meua habitació i ja li diré a algú que em duga on hàgem de treballar.

Vaig agafar les maletes i vaig pujar amb Walter a la meua habitació; però necessitava estar sol.

—Walter, per favor, deixa'm sol!

—És clar, ja ens veurem després.

Vaig obrir la maleta per intentar fer alguna cosa, però no podia oblidar-me d'aquell bastard, que encara que no estava demostrat, de segur que havia assassinat la meua germana, i no vaig poder reprimir exclamar:

—És un porc, un porc bastard!

Com havia gosat recomanar-me per al treball? Ferenos vindre a mi i al meu ajudant! Per què? Anava allí a ajudar l'assassí de la meua germana, això és de no tindre vergonya. Una poca vergonya impressionant, així que per oblidar-me d'allò vaig començar a desfer la maleta, uns pantalons per ací, una camisa per allà, i enmig de tot aparegué el dossier i em vingué a la memòria que no l'havia llegit. Em vaig tombar al llit i comencí a fullejar-lo.

Quan vaig acabar de llegir el dossier, vaig pensar que el millor seria buscar Walter i començar a treballar, però no tenia ni idea de a qui demanar que ens duguera a les excavacions, per la qual cosa vam decidir llogar un cotxe amb xofer. Walter, tan curiós com sempre, no feia més que preguntar:

—Com deuen ser aquestes excavacions?